

's-Hertogenbosch, juni 2014

Beste donateur,

De zomer staat weer voor de deur. Vakantie!!! De kinderen zijn dan vrij en dat lijkt fijn, maar er is altijd de angst voor verveling en zorg over mee kunnen praten met klasgenootjes over de vakantie. Het begint nu al, want iedereen om hen heen praat over **vakantieplannen** en wat ze allemaal gaan doen.

We willen graag een paar dagen met ze naar zee gaan. We kunnen gratis een huisje aan zee gebruiken, maar de reis, het verblijf en de activiteiten brengen wel extra kosten met zich mee. Daarnaast willen wat dagjes uit en deelname aan het kinderprogramma in de wijk regelen. Helaas staat voor twee gezinnen een **herhaald asielverzoek** in Ter Apel op het programma. Het gaat om een Armeens gezin, met een zoontje van acht en een dochtertje van tien jaar oud, en een Afghaans gezin, met een jongetje van zes en twee meisjes in de leeftijden van tien en twaalf jaar. We hebben dit in de vakantie gepland zodat de kinderen op school niet achterop raken, maar het is geen leuk vakantieverhaal om aan je vriendjes en vriendinnetjes te vertellen. De uitzonderingspositie van onze kinderen vinden we sowieso pijnlijk en we willen het gat waar ze in vallen zo klein mogelijk houden.

Vesta is dan wel een jonge stichting, toch vieren we in augustus al een jubileum omdat Gabbi **30 jaar** aan een **menswaardige opvang voor vluchtelingenvrouwen en -kinderen** werkt. Dit valt samen met de **55te verjaardag** van Gabbi. Om dit te vieren houden we een bescheiden bijeenkomst in de opvang. Ook u bent van harte welkom op **zaterdag 16 augustus tussen 12.00 en 18.00** om met Gabbi dit jubileum te vieren.

Als u die dag verhinderd bent kunt u haar de volgende dag treffen op de markt in de Brabanthallen in Den Bosch en kunt u natuurlijk haar kraam bezoeken. Gabbi's kraam is de meest gevarieerde en kleurige van de hele markt is. U zult hem makkelijk vinden en herkennen.

In de afgelopen 30 jaar heeft Gabbi duizenden vrouwen en kinderen **opvang, veiligheid en geborgenheid** geboden. Ze heeft hen perspectief op een nieuw leven gegeven en daar gaat ze mee door. Hoewel er een aantal zaken is bereikt in de afgelopen jaren, zoals het generaal pardon en het kinderpardon, blijft de overheid stug en star in haar houding tegenover vluchtelingen.

De overheid volhardt in deze houding, zelfs nu de Raad van Europa Nederland op de vingers tikt en Frankrijk en Duitsland zich niet meer aan de afspraken van het Dublin-Verdrag houden. **Deze landen vinden dat Nederland de mensenrechten schendt** als het

om vluchtelingen gaat. Volgens het Dublin-Verdrag horen mensen die ergens een asielaanvraag doen en daarna doorreizen naar een ander land te worden teruggestuurd naar het land waar zij de eerste asielaanvraag hebben ingediend. Frankrijk en Duitsland sturen nu geen mensen terug die na aanmelding in Nederland zijn doorgereisd **omdat Nederland hen geen bed, brood en bad biedt**, maar ze op straat zet. Dat deze landen zo ver gaan dat ze zich niet meer aan de afspraken uit het verdrag houden, zegt iets over de ernst van de zaak en de stand van de mensenrechten in Nederland. In het verleden gingen deze landen ervan uit dat ons land humaan is en dat de vluchtelingen over dergelijke zaken logen, nu sturen ze geen mensen meer terug. Gabbi voelt zich hierdoor gesteund, maar: Ons werk blijft nodig!

Gelukzoekers??

Vier jaar geleden kwamen de dertienjarige Jane en de veertienjarige Brit uit Afrika in Nederland en vroegen hier asiel aan. **De IND** geloofde niet dat hun leeftijd klopte en **zette de jonge meisjes op straat**. Daar kwamen ze een man tegen die beloofde ze te helpen. Het werd een nachtmerrie die vier jaar duurde. Deze man en vele anderen hebben hen al die jaren mishandeld en misbruikt. Ze leefden vooral van instant soep en brood, daar moesten ze het maar mee doen. Het brood was regelmatig beschimmeld.

Een paar dagen geleden is het ze eindelijk gelukt te vluchten en hebben ze Gabbi midden in de nacht uit bed gebeld. Ze is meteen naar de meisjes toegegaan en heeft voor een tijdelijk onderdak gezorgd om ze tot rust te laten komen en een paar goede maaltijden en fruit te laten eten.

Jane en Brit zijn doodsbang en maken zich enorm zorgen over wat hun familie kan overkomen nu zij ontsnapt zijn. Ze kunnen van angst amper slapen en hebben vaak nachtmerries. We proberen langzaam naar een menswaardige oplossing toe te werken. Dat is ingewikkeld en duur omdat we ze voor hun veiligheid ergens anders heen moeten brengen. Na hun ervaring met de IND hebben ze geen enkel vertrouwen in de overheid en willen dus geen aangifte doen bij de politie. Gelukkig wilden ze wel naar de dokter en hebben ze beiden medicijnen gekregen tegen infecties. We hadden nog kleding die hen goed paste en we hebben nieuw ondergoed voor ze gekocht, want ze hadden natuurlijk niets bij zich. Brit vertelde: "De IND zei dat ik een gelukzoeker ben. Ik heb in mijn leven **nog nooit geluk gezien!**"

Steunt u ons met uw bijdrage om ervoor te zorgen dat Brit en Jane een veilige plek vinden waar ze een toekomst kunnen opbouwen?

Uw giften zijn meer dan welkom op Triodos **rekeningnr. 254615473**,
IBANnummer NL41 TRIO 0254 6154 73, ten name van:
Stichting Vesta te 's-Hertogenbosch

info@stichtingvesta.nl tel: 06 - 167 03 159

Geen vrouwen en kinderen op straat!